

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobkyně **M. O.**, narozené dne ..., nigérijské státní příslušnice, bytem v K. n. Č. 1., Č. 408, zastoupené JUDr.Athanassiossem Pantazopoulosem, advokátem se sídlem v Praze 2, Slavíkova 19, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra – Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/ SO, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 16. 1. 2014, č.j.: MV-68648-6/SO/sen-2013

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 16.1.2014, jímž zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie v Praze, Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 29.3.2010, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Žalobkyně v podané žalobě poukázala na to, že na základě žaloby u Městského soudu v Praze tento soud zrušil rozsudkem ze dne 23.8.2013, č.j. 7A 139/2010 – 39, původní rozhodnutí správního úřadu v této věci z důvodu nepřezkoumatelnosti tehdejšího rozhodnutí. Věc byla vrácena žalovanému s pokynem rozhodnout znovu tak, aby z odůvodnění rozhodnutí bylo jednoznačně zřejmé, na základě jakých konkrétních rozporů ve výpovědi žalobkyně a

pokračování

jejího manžela správní úřad dovodil účelové uzavření manželství. Soud ve zrušujícím rozsudku dále konstatoval, že sice rozhodnutí žalovaného je relativně rozsáhlé, ale ohledně skutečné podstaty věci je pouze obecné a nedostatečné.

Žalovaný správní úřad setrval v názoru, že manželství žalobkyně a jejího manžela, uzavřené v roce 2009, je účelové z důvodu, že toto manželství má naplňovat některé z následujících znaků: pár se před svatbou nikdy nesetkal, pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají, pár nemluví společným jazykem, je zde důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen, v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu.

Podle názoru žalobkyně se i přes tvrzení žalovaného o rozdílnosti jednotlivých účastnických výpovědí jejich výpovědi v zásadních věcech shodují a svědčí o existenci silné citové vazby mezi manžely. Žalobkyně a její manžel byli vyslechnuti více než jednou rovněž v rámci řízení o vyhoštění, které dosud probíhá. Doposud žijí společně, což potvrdila i zpráva z místního šetření, založená právě ve spisu Krajského ředitelství police Pardubického kraje. V řízení nijak nebylo prokázáno, že se jedná o účelové manželství, proto se napadené rozhodnutí dotýká práv žalobkyně, která má na území České republiky rozvinutý soukromý i rodinný život, pracuje zde a plní své veškeré zákonné povinnosti.

Žalobkyně v podané žalobě odkázala na právní dokumenty v podobě mezinárodních smluv a rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, kterými je Česká republika a její správní úřady vázány a které mají aplikační přednost před vnitrostátní právní úpravou podle článku 10 Ústavy České republiky. Neudělení pobytu - a tím v podstatě nuceným vycestováním z území České republiky - by bylo hrubě porušeno právo žalobkyně na ochranu před neoprávněným zásahem do soukromého a osobního života, toto právo je kromě mezinárodněprávních dokumentů garantováno i článkem 10 odstavcem 2 Listiny základních práv a svobod.

Zpráva z místního šetření ze dne 8.8.2013 podporuje závěr o tom, že žalobkyně je naprosto bezúhonnou osobou s dobrou pověstí, žalobkyně nebyla nikdy řešena na místním oddělení Policie České republiky pro přestupek, nebylo proti ní zahájeno žádné správní řízení. V rámci řízení u Krajského ředitelství policie Pardubického kraje byla žalobkyně poznána podle fotografií místními občany, tj. sousedkou, pracovnící pošty, pracovnící místního úřadu v Kostelci nad Černými Lesy, což znamená, že žalobkyně se prokazatelně zdržuje v Kostelci nad Černými Lesy u svého manžela.

Žalobkyně v podané žalobě uzavřela, že žalovaný jednoznačně nezjistil stav věci tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. Mezi manželi existuje silná citová vazba, žijí řádným rodinným životem a případné neudělení pobytového povolení by znamenalo pro rodinné příslušníky žalobkyně citelnou újmu, především pro manžela žalobkyně. Manželé zde mají vybudovaný svůj domov, pan S. zde má zaměstnání i majetek. V důsledku realizace správního rozhodnutí žalovaného by bylo zasaženo do práv žalobkyně a jejích rodinných příslušníků nerespektováním jejich soukromého a rodinného života a je třeba, aby správní úřad vzal v úvahu skutečnosti jako je délka pobytu dotčené osoby na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském státě a intenzita vazeb na zemi původu. Žalobkyně má za dobu svého pobytu na území České republiky vytvořeny silné vazby, daří se jí do české společnosti přes veškeré obtíže integrovat

pokračování

a zapojit se zde do aktivního života. Vazby žalobkyně k domovské zemi v podstatě vymizely a v případě neudělení povolení k pobytu právě žalobkyni by existovala reálná možnost porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky, vyplývající z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.

Žalovaný správní úřad ve vyjádření k podané žalobě odkázal na své rozhodnutí, které bylo napadeno žalobou. Podle jeho názoru bylo rozhodnuto v souladu s právními předpisy a rozhodnutí bylo řádně odůvodněno. Komise nesouhlasí s tvrzením, že žalobkyně byla na svých právech zkrácena, proto na svém stanovisku vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí i nadále trvá.

Komise ve svém rozhodnutí odkázala na článek 35 Směrnice č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, z něhož vyplývá, že jednotlivé státy mohou přijmout opatření k odepření pobytu v případě zneužití práv nebo podvodů. Případem takového podvodu je i tzv. účelový sňatek, tedy sňatek, uzavřený výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu podle směrnice, na které by jinak dotyčná osoba neměla nárok.

Soustředěným spisovým materiálem je podle názoru žalovaného dostatečně prokázáno, že žalobkyně přicestovala do České republiky na turistické vízum, které jí bylo uděleno na základě uzavření manželství dne ... ve městě Benin City v Nigérii s českým občanem V. S. V rámci uděleného turistického víza požádala žalobkyně dne 26.1.2010 o vydání povolení k přechodnému pobytu.

Manželství účastníků řízení bylo sice uzavřeno v souladu s českým právním řádem, ale z podkladů pro rozhodnutí vyplývá, že bylo uzavřeno zejména s cílem získat pro žalobkyni povolení k pobytu a nikoliv z důvodů předpokládaných zákonem o rodině. Správní úřady nijak nezpochybňují skutečnost, že sňatek byl uzavřen platně, jedná se však pouze o formálně dokonalý právní úkon, který měl sloužit k obejití zákona. Na základě řetězce důkazů a sledů událostí správní úřady vyhodnotily jednání žalobkyně již před příjezdem na území České republiky jako účelové a směřující k tomu, aby získala jako rodinná příslušnice občana Evropské unie vízum ke krátkodobému pobytu na území České republiky k návštěvě manžela a následně mohla podat žádost o povolení k pobytu za zvýhodněných podmínek. Komise v této souvislosti odkazuje zejména na okolnosti uzavření sňatku, který žalobkyni umožnil získat vízum do České republiky a jakákoliv její další aktivita, byť by byla legální, nemůže toto jednání zhojit.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 10.2.2015, jehož obsah byl žalobkyni tlumočen soudem ustanovenou tlumočnicí z jazyka anglického, zástupce žalobkyně odkázal na obsah podané žaloby a zdůraznil, že manželství žalobkyně i nadále trvá, žalobkyně je zcela bezúhonnou osobou. Namítl dále porušení zásady legitimního očekávání s tím, že veřejná správa by měla ve svých postupech a rozhodnutích dodržet určitou míru ustálenosti a kontinuity. Žalobou napadené rozhodnutí porušuje podle názoru žalobkyně právní jistotu a jednotu právního řádu. K otázce možného posouzení manželství žalobkyně jako účelového poukázal zástupce žalobce na judikaturu správních soudů, podle níž nelze účelovost manželství posuzovat pouze ke dni vzniku manželství, ale je třeba zohlednit i vývoj vztahů mezi manželi. V případě žalobkyně se prokázalo, že došlo k prohloubení a upevnění jejího vztahu s panem S., mezi manželi existuje silná citová vazba a žijí řádným rodinným životem.

pokračování

Zástupce žalovaného správního úřadu se k nařízenému jednání soudu bez důvodné a včasné omluvy nedostavil, soud proto o žalobě jednal a rozhodl v nepřítomnosti žalovaného správního úřadu.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 26.1.2010 k Oblastnímu ředitelství služby cizinecké policie v Praze žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu jako manželka státního občana České republiky V. S.

Rozhodnutím ze dne 29.3.2010, č.j.: CPPH-006474/CI-2010-60, byla žádost zamítnuta podle ustanovení § 87e odst.1 písm.c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož policie žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže se účastník řízení dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství.

Rozhodnutím ze dne 27.7.2010 Ředitelství služby cizinecké policie zamítlo odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního úřadu prvního stupně potvrdilo, rozhodnutí nabylo právní moci dne 5.9.2010. Uvedené rozhodnutí bylo k žalobkyni podané žalobě zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23.8.2013, č.j.: 7A 139/2010 - 39 a věc byla vrácena žalovanému odvolacímu úřadu k novému rozhodnutí.

V novém odvolacím řízení byl žalovaný odvolací správní úřad vázán závazným právním názorem soudu, podle něhož rozpory, na něž úřad ve svém rozhodnutí poukazuje, soud nepovažoval za dostatečně určité, takže nebylo možno posoudit, zda se rozpory mezi manžely týkaly nepodstatných skutečností či zda lze přijmout závěr o účelovém uzavření manželství.

Po novém posouzení spisového materiálu Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců konstatovala následující:

Účastnice řízení přicestovala do České republiky na turistické vízum, které jí bylo uděleno na základě manželství, uzavřeného dne 22.7.2009 ve městě Benin City v Nigérii, s panem V. S. V rámci uděleného turistického víza žalobkyně požádala dne 26.1.2010 o vydání povolení k přechodnému pobytu.

Dne 7.2.2010 byla provedena pobytová kontrola na adrese P. 9, P. m. 5, kterou žalobkyně nahlásila správnímu úřadu jako adresu, na níž má zajištěno ubytování a během níž byla na této adrese zastižena. V pokoji žádnou šatní skříň neměla, ve skříní na chodbě ukázala pánské oblečení, ale nebylo možno určit, že jde o oblečení manžela, neboť v bytě s ní bydlí další dvě osoby afrického původu. Kdo je majitelem bytu a kolik se platí za nájem, žalobkyně nevěděla.

Při posuzování žádosti byl správním úřadem prvního stupně se žalobkyní i s jejím manželem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení, přičemž odvolací správní úřad z uvedených výpovědí dovodil, že správní úřad prvního stupně provedl taková šetření, kterými byl hodnověrně prokázán skutečný stav věci. Samotné předložení zákonem stanovených dokladů neznamená automatické vyhovění žádosti. Manželství účastníků řízení bylo sice uzavřeno v souladu s českým právním řádem, ale z podkladů pro rozhodnutí vyplývá, že bylo

pokračování

uzavřeno zejména s cílem získat pro účastníci řízení povolení k pobytu a nikoliv z důvodu předpokládaných zákonem o rodině. Ze spisového materiálu vyplývá, že se pár před svatbou nikdy nesetkal, manželé se seznámili přes internet, žalobkyně je negramotná, takže jí pomáhala přítelkyně. Žalobkyně uvedla, že jí bylo jedno, kdo se jí ozve, chtěla se vdát a Česká republika se jí líbí, potřebuje někoho, aby jí někdo pomohl s dětmi, když je vdova. Manžel žalobkyně uvedl, že po seznámení se na internetu si s žalobkyní nejprve psal SMS zprávy, později od ní dostal telefonní číslo a telefonovali si.

Podle sdělení žalobkyně svatbu navrhovala ona a čekala na manžela na letišti, oba uzavřeli sňatek v nigerijském národním kroji, oddávala je žena, svědky na svatbě neměli. V Nigérii pobýval její manžel dva týdny. Dále žalobkyně uvedla, že adresu místa, kde v současné době její manžel bydlí, nezná, je to nějaká vesnice, s manželem nebydlí, protože manžel má psy, které žalobkyně nesnáší. Bydlí spolu někde v panelovém domě v Praze, adresu přesnou nezná. Veškeré náklady na její pobyt v České republice financuje manžel, který pracuje jako popelář, žalobkyně nepracuje vůbec.

Manžel žalobkyně naproti tomu uvedl, že na letišti v Lagosu na něho nikdo nečekal, vzal si taxi a žalobkyni poslal SMS zprávu, aby pro něho přijela. V Nigérii byl asi týden, při svatebním obřadu byl oddávajícím muž, žalobkyně na sobě měla bílé šaty se zlatou stuhou, on rovněž bílý oblek. Za svědky na svatbě byli příbuzní žalobkyně. V České republice žalobkyně bydlí někde na P. 9, adresu manžel nezná přesně, jezdí za ní o víkendech, sám bydlí v K. n. Č. L. Manžel dává žalobkyni částku 1.000,-Kč na bydlení, žalobkyně dělá přičesky v kadeřnictví, manžel však neví kde.

Dále žalobkyně uvedla, že je negramotná a s manželem komunikuje anglicky, tlumočnicí však bylo zjištěno, že manžel žalobkyně anglicky neumí. Poté žalobkyně opravila, že na něho mluví anglicky a manžel jí odpovídá česky, ale rozumí si. Manžel žalobkyně uvedl, že s účastníci řízení komunikuje nejen anglicky ale i německy a česky, domlouvají se různě.

Z uvedených okolností žalovaná Komise dovodila, že se účastníci řízení zásadně liší v popisu okolností uzavření sňatku, samotného průběhu svatebního obřadu, neshodují se ani v popisu běžného života. Uvedené rozpory nemohou být dány tím, že nemají dostatečné vzdělání, ani tím, že žalobkyně dobře nerozuměla tlumočnicí. Nelze si představit, jak si manželé psali SMS zprávy, když žalobkyně je negramotná a s manželem nemluví společným jazykem. Uvedené zjištěné nesrovnalosti neodpovídají faktickému manželskému soužití a rodinný život zpochybňují.

Na základě výše uvedeného žalovaný odvolací správní úřad rozhodnutím ze dne 16.1.2014 odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Inspektorátu cizinecké policie ze dne 29.3.2010 zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky potvrdil.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s., při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Věc soud posoudil takto:

Podle ustanovení § 87e odstavec 1 písmeno c/ a d/ zákona o pobytu se na zamítnutí

pokračování

žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu důvody podle ustanovení § 87d odst.1 tohoto zákona vztahují obdobně. Správní úřad žádost dále zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství, případně ve své výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že podaná žaloba není důvodná.

Žalobkyně v podané žalobě do jisté míry obecným způsobem polemizuje se závěry, k nimž dospěl po provedeném řízení žalovaný odvolací správní úřad. Není pochyb o tom, že žalobkyně uzavřela sňatek s V. S. Pochybnosti jsou ohledně toho, zda nejde o sňatek účelový, jehož smyslem a cílem je dosáhnout práva žalobkyně na pobyt na území České republiky. Soud sdílí závěr správních úřadů, že šlo o sňatek účelový, a to zejména proto, že bylo prokázáno, že manželé spolu nežijí, nežijí ve společné domácnosti ani se nepodílí na úhradě společných potřeb. Skutečnost, že manželé nežijí ve společné domácnosti, což potvrdila sama žalobkyně i vyslechnutý svědek S., z jejich výpovědí nelze dospět k závěru, že jejich manželství je funkční. Nynější manželé se seznámili přes sociální síť Facebook, v jejich výpovědích byly správními úřady konstatovány rozdíly takového rozsahu, že nelze mít za to, že manželství plní svoji společenskou a rodinnou funkci. Tyto rozdíly se týkaly faktického způsobu života obou manželů, jejich způsobu získávání finančních prostředků k obživě, existence vedení společné domácnosti nebyla oběma vyslechnutými manželi ani tvrzena, natož aby byla věrohodným a nezpochybnitelným způsobem ve správním řízení prokázána. Každý z manželů bydlí jinde, nebylo zjištěno, že by společně přispívali na uspokojování svých potřeb a ani částku cca 1.000,- Kč, kterou má manžel žalobkyně hradit na úhradu bydlení žalobkyně v Praze, nelze považovat s ohledem na další zjištěné okolnosti za důkaz o společném soužití manželů tak, jak to má na mysli právní řád při definici pojmů „rodinný život“ a „vedení společné domácnosti“.

V průběhu celého správního řízení neuvedla ani žalobkyně, ani její manžel žádná konkrétní tvrzení či okolnosti nebo dokonce důkazy, které by měly prokazovat, že spolu žijí skutečným rodinným životem. Jestliže žalobkyně v podané žalobě namítala, že v rámci řízení, vedeného u Krajského ředitelství policie Pardubického kraje (pravděpodobně řízení ve věci správního vyhoštění – poznámka soudu) byla žalobkyně poznána podle fotografií místními občany, tj. sousedkou, pracovníci pošty, pracovníci místního úřadu v Kostelci nad Černými Lesy, což znamená, že žalobkyně se prokazatelně zdržuje v Kostelci nad Černými Lesy u svého manžela, pak toto tvrzení nemá oporu v soustředěném spisovém materiálu správního úřadu v nyní posuzované věci a žalobkyně k tomuto tvrzení žádné důkazy neoznačila ani nepředložila. Naproti tomu v nyní posuzované věci oba manželé shodně vypověděli, že společně v Kostelci nežijí, protože žalobkyně se bojí psů, které její manžel právě v Kostelci chová.

S ohledem na tato zjištění má soud za to, že z odůvodnění rozhodnutí správních úřadů obou stupňů je patrné, že se správní orgány konkrétním jednáním žalobkyně podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek. Stát důvodně očekává, že osoby, pobývající na jeho území, právní předpisy porušovat nebudou. Dospěly-li správní úřady k závěru, že se cizinec dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství, pak je zřejmé, že závěr o splnění zákonných podmínek pro nevydání povolení k trvalému pobytu žalobkyně je plně odůvodněn, neboť povinnosti cizinci nestanoví právní předpisy obecně (a zákon o pobytu cizinců na území státu zvláště) a samoučelně.

pokračování

S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2007, č.j. 2 As 78/2006 - 64, dostupné na www.nssoud.cz, nelze shledat, že by postup žalovaného správního úřadu zasáhl žalobkyni do práva na respektování soukromého a rodinného života, či do práva realizace manželství, neboť z těchto práv nevyplývá nutně právo na vstup či pobyt v zemi, kde pobývá manžel cizince, jak uvedl Evropský soud pro lidská práva v rozsudku Abdul Aziz Cabales proti Spojenému království ze dne 28.5.1985 (sp.zn. 9214/80). Takové právo nelze tím spíše dovodit za situace, kdy správní úřad přihlíží v rámci správního řízení k osobním okolnostem dané osoby a k veřejnému zájmu, jak to Evropský soud pro lidská práva požadoval při určení rozsahu povinnosti státu umožnit na svém území pobyt cizince pro jeho příbuzenské vazby s osobou, která již na tomto území pobývá.

Správní úřady se ve správním řízení zabývaly všemi shromážděnými listinnými důkazy a v odůvodnění rozhodnutí se dostatečně vypořádaly se zjištěnými skutečnostmi. O účelovosti jednání žalobkyně svědčí zejména ty skutečnosti, které bezprostředně vyplynuly z obsahu pohovorů se žalobkyní a panem S. ve správním řízení. Jedná se o to, že správní úřad shledal za okolnosti, které mohou být důvodem pro domněnku, že manželství je manželstvím účelovým, v posuzovaném případě zejména skutečnosti, že manželé soužití nedodržují, nepodílejí se přiměřeně na povinnostech, vyplývajících z manželství, uvádějí rozporuplné osobní údaje, okolnosti prvního setkání a jiné důležité osobní údaje, které se jich týkají a nemluví jazykem sobě srozumitelným. Nebylo prokázáno ani osvědčeno, že by manželství účastníků bylo vůbec kdy v rámci jejich soužití na území České republiky funkční, což nasvědčuje závěru, že nebylo uzavřeno jako trvalé společenství muže a ženy, ale že jeho hlavním cílem bylo získání povolení k pobytu pro žalobkyni.

Správní úřady obou stupňů na základě výše uvedeného správně a důvodně dovodily, že v daném případě byl sňatek žalobce uzavřen účelově a jeho důvodem bylo získání povolení k trvalému pobytu pro cizince. Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Pokud jde o žalobkyní namítané porušení zásady proporcionality, tj. přiměřenosti zásahu napadeným rozhodnutím do základních práv žalobkyně, dospěl městský soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí není v rozporu se závěry, k nimž dospěl Ústavní soud v odůvodnění rozsudku sp.zn. III ÚS 35/01. V tomto rozhodnutí Ústavní soud dovodil, že článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb., stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat

pokračování

kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Soukromí je ona sféra života člověka, do které nesmí nikdo bez jeho souhlasu nebo bez výslovného dovolení zákona zasahovat ani o ní požadovat či získávat informace a o které subjekt soukromí není povinen nikomu podávat informace, pokud mu to zákon neukládá.

Námítky žalobkyně neshledal soud důvodnými. Je třeba zdůraznit, že posuzování manželského soužití žalobkyně a pana S. v době po uzavření sňatku, považuje soud za zcela účelové. Ze žádného důkazu provedeného správním úřadem nikterak nevyplývá závěr o tom, že v případě žalobkyně došlo k postupnému prohloubení a upevnění jejího vztahu s panem S., že mezi manželi existuje silná citová vazba a že žijí řádným rodinným životem. V řízení před správním soudem pak žalobkyně k prokázání těchto tvrzení žádné důkazní prostředky nenavrhla a soud je – jak již bylo výše uvedeno – podle ustanovení § 75 odstavec 1 s.ř.s. povinen při přezkoumání rozhodnutí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního úřadu.

Městský soud v Praze při úvaze o důvodnosti uplatněných žalobních námitek dospěl k závěru, že při zvážení přiměřenosti a posouzení závažnosti obou zájmů, dotčených vydáním napadeného rozhodnutí, nelze dovodit porušení zákona při vydání rozhodnutí o odvolání, jak žalobkyně namítá. Na straně žalobkyně je takovým zájmem nepochybně zájem na setrvání na území České republiky i za situace, kdy lze mít nepochybně za prokázáno, že žalobkyně získala statut rodinné příslušnice občana České republiky a Evropské unie v důsledku obcházení zákona. Zároveň soud považuje znovu zopakovat, že nemá pochybnosti o tom, že žalobkyně nežije na území České republiky ve společné domácnosti s manželem a je velmi nepravděpodobné, že oba manželé jakkoli plánují do budoucna společný život právě na území České republiky. Naproti tomu zájmem státu je, aby jedno z nejvyšších pobytových povolení – povolení k přechodnému pobytu – náleželo jen těm cizincům, kteří neporušují ani neohrožují veřejný pořádek na území státu, náležitě dbají dodržování všech povinností, které jim český právní řád ukládá a svá práva nevykonávají na úkor práv jiných osob či státu samotného. Soud se ztotožnil s názorem, že zjištěné skutkové okolnosti posuzované věci nebrání vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť ani toto rozhodnutí nevylučuje žalobkyni z realizace jejích, v žalobě a při jednání soudu zmíněných práv. Žalobkyně má jistě možnost realizovat tato práva na území státu za splnění podmínek, které zákon o pobytu cizinců upravuje pro případné další, nižší formy pobytového povolení. Nelze totiž připustit, aby si cizinec, který se dopustil obcházení zákona při získání povolení k trvalému pobytu, svůj další pobyt ve stejném režimu „vynucoval“ poukazem na zásah do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života za situace, kdy sám právní úpravu danou právním řádem nerespektoval a uskutečnil svůj úmysl ji obejít s cílem získání pobytového povolení. V takovém případě se nejedná o mechanické uplatňování právní normy, ale opačný výklad ustanovení zákona o pobytu cizinců by vedl fakticky ke zcela absurdnímu závěru, podle něhož by další chování žalobkyně na území státu *a priori* znemožňovalo aplikaci ustanovení tohoto právního předpisu, podle nichž je správní úřad oprávněn žádosti žalobkyně o vydání pobytového povolení nevyhovět.

Pokud žalobkyně v podané žalobě namítala a v průběhu jednání svoji argumentaci nadále rozvíjela v tom směru, že cizinecká policie – tedy totožný správní úřad – v rámci řízení

pokračování

o správním vyhoštění žalobkyně dospěl k závěru, že žalobkyně nesmí být posuzována jako občan tzv. „třetí země“, ale stále a od počátku jako rodinný příslušník občana EU, pokud její manželství s V. S. trvá a poukázala na to, že řízení o jejím správním vyhoštění bylo z uvedeného důvodu podle rozhodnutí ze dne 26.2.2014 zastaveno, k tomu soud považuje za potřebné konstatovat následující:

Řízení ve věci uložení správního vyhoštění je zcela samostatným druhem správního řízení, v jehož průběhu správní úřady hodnotí zcela jiné rozhodné skutečnosti a okolnosti, než jak tomu je v rámci řízení o žádosti cizince o vydání povolení k přechodnému pobytu na území státu. V rámci řízení o správním vyhoštění se otázka účelového uzavření manželství neposuzuje, což vyplývá i z výslovného znění odůvodnění žalobkyní předloženého rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 28.2.2014, č.j. CPR-14579-1/ČJ-2013-930310-V237, o zastavení řízení. V tomto rozhodnutí je konstatováno, že manželství žalobkyně s panem V. S. trvá, čili postačuje, že manželství fakticky existuje bez ohledu na to, zda je možno na manželství nahlížet jako na manželství účelově uzavřené. Nejedná se tedy o žalobou tvrzený rozpor v hodnocení konkrétních skutkových či právních okolností posuzované věci, který by měl za následek nezákonnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu.

Byl-li v odůvodnění tohoto rozsudku výše přijat závěr o účelově uzavřeném manželství, je podle názoru soudu pojmově vyloučen zásah do rodinného života žalobkyně ve smyslu společenství s občanem České republiky. Předmětný zásah do soukromí žalobkyně nijak nespecifikovala a její argumentace nemůže mít oporu v jejím případném jednání, spočívajícím v účelově uzavřeném manželství. Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má nepochybně každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, nicméně odst. 2 citovaného článku stanoví, že státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem. Stanoví-li zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 87e taxativní výčet případů, pro které se žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, přičemž v odst. 1 písm. c) tak stanoví i pro případ, že se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství, nelze dospět k závěru o tom, že se správní úřady vydáním napadených rozhodnutí dopustily nezákonnosti, pokud žádost žalobkyně zamítly. V případě účelově uzavřeného manželství nepochybně nelze na cizince pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU, aplikace žalobou uvedené Směrnice Rady č. 2004/38/ES je tak podle názoru soudu vyloučena, nehledě k tomu, že i tento právní předpis v ustanovení článku 27 odst. 2 stanoví, kdy lze obcházení zákona považovat za porušení veřejného pořádku. Článek 28 téže směrnice se týká vyhoštění, tedy institutu odlišného od přechodného pobytu

Ze všech výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze po posouzení žaloby a podrobení přezkumu veškerých žalobních bodů neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Na základě toho soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.r.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

pokračování

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12.března 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu